

EL REFLEX DE LA MORT

Categoria: ESO

Any de naixement: 2009

Mentre em trec les claus de la butxaca per obrir la porta de l'escala, percebo una estranya olor metàl·lica. No pot ser, encara... Deixo les dues bosses de la compra a terra i contemplo les parets d'aquest vell edifici mirant d'entendre d'on prové la ferum. Les parets són plenes de taques d'humitat i els veïns tenen el mal costum de deixar les bosses de brossa obertes al replà de l'escala. Faig cara de fàstic i poso la clau al pany.

L'olor s'intensifica. Quan soc a la cuina, noto que trepitjo alguna cosa que m'enganxa la sola de la sabata a terra. Un calfred em recorre el cos i aixeco prou la sabata per poder mirar què he xafat. Veig una taca de forma irregular i color vermellós en la seva forma més pura i dramàtica.

Alarmat, segueixo el rastre i em trobo l'escena prevista: l'Elle asseguda en una cadira, amb el cap damunt la taula del seu escriptori i la cara absolutament destrossada. M'hi acosto. Quin rierol que ha fet la sang. Li toco el pols. No dona senyals de vida.

Se'm forma un nus a la gola i me'n vaig directe al lavabo per vomitar. Quan acabo, m'eixugo la barbeta, trec el mòbil de la butxaca dels pantalons i truco al 112. La conversa amb l'operadora és de poques paraules.

Sento desitjos de fugir. Però no. Tot ha de seguir el seu curs... Com el rierol de sang. Una suor freda recorre lentament la meva pell, talment com la fulla afilada del virtuós ganivet.

Truquen a la porta i vaig a obrir. La policia em fa moltes preguntes, i jo procuro no perdre el cap. Ja no puc més... Em deixen descansar.... M'instal·lo en un hotelet del barri.

Són les cinc del matí. Ja en tinc prou. Sento un pes dins meu, com si la meva ànima tingués cos i forma. Alterat, provo de recuperar el control a través de la respiració.... A poc a poc, em torno a sentir jo. Em vesteixo i surto de casa.

En un despatx petit, em trobo un dels policies d'ahir i un altre que sembla tenir més rang. M'ensenyen unes fotografies, esgarrifoses, i em pregunten si puc identificar l'Elle. El cap indica que sí; la mirada vol fugir. Després m'ensenyen la gravació que ha fet una càmera pròxima al nostre edifici. Era de suposar. Em veig jo sortint de l'edifici i, una mitja hora després, un encaputxat entrant i després sortint. No, no reconec aquesta persona, els dic.

Després del que semblen mil·lennis, la policia em deixa anar i retorno a l'hotel. La foscor del carrer em fa mirar el mòbil; només són les dotze, però avui no fa sol. Un buit m'ocupa el cos, així que decideixo entrar en una cafeteria per sentir-me acompanyat de desconeguts. M'assec a la barra, al costat d'una dona d'uns trenta anys. És rossa i d'expressió distant. Es gira cap a mi i em mira fixament. El temps sembla alentir-se de nou. Reconec aquesta mirada. No és l'Elle, però és com si una minúscula part de la seva ànima s'hagués quedat atrapada en aquest rostre desconegut fins ara.

Fins que ella parla en veu baixa; només per a mi: "Saps? La mort mai es mou sola. Sempre deixa un rastre d'inconsciència".

Noto un calfred. El cor em bateja fort. Una sensació de terror em recorre l'espinada. Abans que pugui articular paraula, la dona s'aixeca i fuig. Jo també voldria fugir. Aquesta vegada, ho desitjo amb més força que mai.

I la dona surt com si no passés res. Com si mai no hagués estat allà, al meu costat.

Amb el mòbil a la mà, tremolant, em fixo en el reflex que de mi em torna la porta de vidre. No reconec la meva imatge. I la meva cara... Hi ha una ombra que no recordo haver-hi posat mai.

La dona, des de fora de la cafeteria em dispara un tret. Pam! Ella sap la veritat, sap que el crim perfecte no existeix. Ella sap que el de la caputxa soc jo.

Ara ja no hi ha fugida possible per a mi. O tal vegada aquesta és la millor fugida...